

ENTÄ HEIKKOUTENI?

30.11.2011

Välillä tuntuu siltä kuin syntyisyys, heikkous ja heikkoudet, koko riittämättömyytemme, jonka olemme antaneet Jeesukselle, jotta Hän voisi viedä koko roskan mukanaan ristille, ei olisikaan päätynyt ristille vaan ainakin osa siitä olisi unohtunut piirongin laatikkoon. Käymme vähän väliä siellä piirongin laatikolla kauhistelemassa ja tuskailemassa omaa vajavaisuuttamme. Kaikkea tuota, mistä ”pitäisi itsekin tehdä parannus”.

Kai nuo synnit ja heikkoudet on itselle tärkeä juttu, kun siitä täytyy niin vahvasti pitää kiinni. Antaako se jonkinlaista suojaa? ”Kun olen näin heikko!” Saan pitää edes siitä identiteetistä kiinni. Se on turvallista. Vapautuksen sanoma voi viedä ties millaisiin haasteisiin ja ennakoimattomaan elämään! Mutta ”kun olen näin heikko”, niin silloin en etene kauas piirongin laatikosta.

Totta kai meillä täytyy olla lupa syntisyyteen, syyllisyyteen ja katumukseen. Täytyy olla lupa tunnistaa ja tunnustaa virheensä. Täytyy olla lupa itkeä ja murjottaakin. Totta kai meillä täytyy olla lupa sanoa, että on paha päivä silloin kun on paha päivä, vaikka niitä olisi monta peräkkäin. Saattaa olla, että elämässäsi on ollut vuosia, joihin ei ole sisältynyt montaakaan hyvää päivää ja sinulla on lupa sanoa se.

Seurakunnassa saattaa kuitenkin olla potilasosasto ”parantumattomasti reppanoille” ikään kuin olisi vastapainoksi olemassa ”onnistuneita” ihmisiä, joilla ei olisi heikkouksia ja joiden elämään ei kuuluisi vaikeuksia. Ikään kuin vaikeudet ja heikkoudet voitaisiin siirtää itsen ulkopuolelle vain joillekin heikommille yksilöille kuuluviksi. Näitä ”heikkoja hoivaamalla” me ”vahvemmat” saamme kokea itsemme tärkeiksi. ”Parantumattomasti reppanoiden” potilasosastolle kootaan ihmiset, joiden ongelmiin ei todella haluta samastua. Ihmiset, jotka tarvitsevat omasta tai toisten mielestä voivottelua, säärittelyä ja sillittelyä – aina myötäkarvaan.

Joku rassukoista saattaa jonain päivänä saada takaisin elämänvoimaansa ja ymmärtää, että jokaisen elämään kuuluu vaikeuksia ja jokaisella on heikkoutensa, enkä minä ole poikkeus. Eivätkä minun vaikeuteni ja heikkouteni ole elämää suurempia – jos olisivat, olisin jo kuollut. Hän kuulee Jeesuksen kutsun, nousee, ottaa vuoteensa ja kävelee ulos potilasosastolta juuri niin reppanana kuin on ja päättää kelvata sellaisena kuin on.

Olen aika mitätön. Paljon surkeampi kuin vastustajani saatana, joka muistuttaa minulle heikkoudestani ja heikkouksistani. Siitä huolimatta tai – Jumalan logiikan mukaan – ehkä juuri siksi minut on kirjoitettu voitokkaaseen rooliin Jumalan suunnitelmassa. On täysi mahdottomuus, että pystyisin siihen. Mutta ainoaa, mitä minulta kysytään, on uskollisuus tehtävälleni.

Omaan napaan tuijottelulla ei kukaan ole saanut vielä mitään aikaiseksi. Vaikka kehystäisin virheeni ja ripustaisin ne olohuoneen seinälle, ei siitä nöyryys eikä pyhitys lisäännä. Mutta kun unohdan pienuuteni, suuntaan huomioni muuhun kuin voimattomuuteeni ja yksinkertaisesti teen sen, mitä tehdä täytyy, huomaan välillä eläväni ihmeessä.

Aina kun olet uskollinen ja asetut rooliin, joka on sinulle kirjoitettu, saat huomata, ettet ole yksin. Apu kulkee edelläsi. Riku Rinteen kappaleessa Just do it sanotaan: ”Monet heikot kutsuttiin, tehtäviin suuriin valittiin. Yksin eivät taistelleet. Itse Herra ohjas askeleet. Löytyy sokealle taluttaja, joka kädestä kiinni pitää!”

Täytyy täsmentää, että kaikki kutsutut ovat heikkoja. Jos et ole vielä tullut heikoksi, et ole voinut kohdata Herraasi. Voit kyllä puhua Hänestä ja olla vaikka seurakunnan palkkalistoilla, mutta se ei kuitenkaan tarkoita, että olisit vielä pyytänyt Häntä Herraksesi.

Täytyy täsmentää myös, että suuret tehtävät ovat usein tosi pieniä. Pienet rakkauden teot ovat kuin ojan kaivamista kuivaan erämaahan. Kun rankkasade tulee, vesi kulkeutuu ojiin, kastelee erämaan ja se kukkii ja tuottaa sadon. Tämä on vertauskuva hengellisestä herätyksestä. Emme varmasti koskaan ymmärrä täysin pienten tekojemme suuria kerrannaisvaikutuksia. Yksi sana, katse tai hymy, yksi pieni teko voi saada aikaan isoja asioita.

Jokin aika sitten koin suurta heikkoutta. Olin autossa, ajamassa kotiin hengellisestä tilaisuudesta ja itkin niin, että koko naama oli märkä. Vuodatin kaikkea kipuani Herralle, sellaista kipua, mitä nyt elämässä kertyy. Sitten väsyin rääkymiseen ja sanoin Jumalalle, että olen kyllästynyt katsomaan itseäni jatkuvasti heikkouteni, ongelmieni ja syntieni kautta. Haluan alkaa katsomaan itseäni vahvuuksieni, mahdollisuuksieni, onnistumisteni ja Jumalan rakkauden kautta. Haluan arvostaa niitä upeita ominaisuuksia, jotka minuun on luotu. Tunsin suurta helpotusta niin kuin olisin päässyt vapaaksi ahtaasta loukosta ja koin Jeesuksen vastaavan: ”Hyvä! Nyt me olemme vihdoinkin samaa mieltä sinusta, sillä tuo on juuri se tapa, jolla Minä katson sinua!”

Haluammeko katsoa itseämme surkuttelulasien läpi? Vai haluammeko katsoa itseämme Jeesuksen antamien myönteisten lasien läpi? Haluatko nähdä kaikki ne vahvuudet, mahdollisuudet, onnistumiset, kaiken sen hyvän sinussa? Haluatko nähdä itsesi ihanana ihmisenä? Sinä olet Jumalan kuvaksi luotu ja kaiken pahan vallasta lunastettu! Mitä muuta voisitkaan olla kuin ihana ihminen?! Se on tapa, jolla Isä katsoo sinua – *Ihanana Ihmisenä!* Ei kai Hän muuten olisi antanut hakata itseään tohjoksi sinun takiasi? Silloin olit vielä täysin syntisyytesi vallassa ja kykenemätön pelastamaan itseäsi ja silti – sinä olit Hänelle *Ihana Ihminen*, kaiken kärsimyksen arvoinen. Jos olit jo ennen sovituskouluun ihana, niin totta kai olet sitä sen jälkeenkin, kun Jeesuksen veri puhdistaa sinua kaikesta syntisyydestäsi kaiken aikaa!

Voin rohkaista sinua katsomaan vahvuuksiasi, onnistumisi ja kaikkea sinussa olevaa potentiaalia, josta alat vasta hiljalleen päästä jyvälle. Mutta niin kauan kuin et itse kyllästy katsomaan heikkouksiasi, en voi oikeastaan auttaa sinua enempää. Sinä valitset.

Tänä syksynä valitsimme miehelleni uusia silmälaseja. Mies sovitteli erilaisia kakkuloita nenälleen ja pohti ankarasti. Suurin vaikeus ei kuitenkaan ollut uusien lasien valinta vaan vanhoista, (liian) kauan palvelleista laseista luopuminen. ”Miten totun uuteen malliin, kun se on niin erilainen? Ei minulla ole ennen ollut tällaisia”, mieheni pohti. Vanhat lasit olivat rumat ja sameat, mutta turvalliset. Kun hän sitten sai uudet pokat, oli hymy korvissa: ”Kyllä maailma kirkastui!” Kyllä maailma kirkastuu, mutta ei se voi kirkastua ennen kuin on valmis päästämään irti vanhasta voidakseen vaihtaa sen uuteen.